

[Bodil Koch.]

mål til statsministeren. USA vil i 1971 levere våben og anden militær udrustning til andre lande — deriblandt til diktatorstyret i Grækenland — for over 6,7 milliarder dollars eller 25 pct. mere end i 1970. Den største post er de 2,2 milliarder dollars, som den militære bistand til Vietnam, Thailand og Laos beløber sig til.

NATO blev skabt som en fredsstabiliserende faktor efter anden verdenskrig. Det var begrundelsen for, at Danmark tiltrådte NATO-pagten. Vi har længe måttet se den kendsgerning i øjnene, at den største partner i Atlantpagten handler stik imod den oprindelige målsætning. Talrige røster fra politisk hold i USA advarer forgæves mod denne udvikling. Senator Fulbright har gentagne gange appelleret til de små NATO-lande om ansvarsbevidst at give sig til kende.

Hr. statsminister, jeg beder Dem om at tage mit spørgsmål til følge.

Bodil Koch: Da jeg for en lille uges tid siden henstillede til statsministeren at tage initiativ til, at regeringen omgående på det danske folks vegne retter henvendelse til regeringen i USA og udtaler sin dybe bekymring for og skarpe protest imod den militære udvikling i Indokina, herskede jo endnu den såkaldte officielle mørklægning af begivenhederne i Indokina, selv om det syntes klart, at en invasion var umiddelbart forestående og skulle foregå under amerikansk luftbeskyttelse og kun ventede så at sige på startskud fra præsident Nixon.

Man kan ikke lade være med at undre sig over — og det føles jo også dybt i den amerikanske diskussion — at den militære politik er kommet til at ligge hos præsidenten og en lille kreds af militære rådgivere. Og det er jo tydeligt, at præsidenten stadig håber på en såkaldt ærefuld fred.

Efter at mørklægningen omkring denne nye invasion i Laos er hævet, kan man sige, at mørklægningen nok er hævet, men mørket er blevet mørkere, og det er også en baggrund, synes jeg, for mit spørgsmål, at vi nu kender militærbudgettet for USA i det kommende år. Vi ved, at i 1971 skal der leveres våben og anden militær udrustning til andre lande, deriblandt til diktatorstyret i Grækenland, for over 6,7 milliarder dollars; det er 25 pct. mere end sidste år, og den

største post er 2,2 milliarder dollars, som den militære bistand til Vietnam, Thailand og Laos beløber sig til.

Nu hører vi igen i disse dage præsident Nixons såkaldte militære filosofi, at krigen skal udvides for at forkortes, og at udvidelsen af krigen skal sikre tilbagetrækningen af tropper. Det er vel nok noget af det uhyggeligste i de år, vi gennemlever: den stadig større afstand mellem ord og kendsgerning, mellem ord og handling, og, hvis jeg må sige det parentetisk, nok en af grundene til ungdommens lands- og verdensomspændende oprør.

Formanden: Undskyld, taletiden er for længst forbi.

Bodil Koch: Taletiden er forbi, jeg beder statsministeren om at tage mit spørgsmål til følge.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Fru Bodil Kochs alvorlige bekymring omkring den stadig voksende internationale oprustning deler jeg. Jeg deler fuldstændig fru Bodil Kochs opfattelse af det meningsløse i, at vi ikke er kommet længere, end at verden stadig ofrer voksende beløb og voksende ressourcer på en militær oprustning i stedet for på andre mere menneskevenlige formål. Jeg synes også, det er en tragedie.

Derimod vil jeg gerne sige til fru Bodil Koch, at jeg tror, det er vanskeligt, jeg tvivler på, om det lader sig gøre, at fordele ansvaret mellem de implicerede parter for den dybt foruroligende udvikling, der i de sidste dage er sket gennem udvidelsen af krigshandlingerne i Sydøstasien til også at omfatte laotiansk territorium.

Rent bortset fra dette spørgsmål om militær ansvarsfordeling har vi i den danske regering imidlertid svært ved at se, hvorledes disse territoriale udvidelser af krigsområdet til gradvis at omfatte hele det indokinesiske område kan bringes i samklang med det erklærede mål: at søge krigen afviklet ikke gennem den ene parts militære sejr, men gennem politiske forhandlinger.

Som regeringen tidligere har haft lejlighed til at fastslå, føler vi os dybt overbevist om, at en forhandlingsløsning er den eneste vej ud af konflikten. Derfor appellerer vi til alle